

ZSOLTÁR ÖRDÖGHANGRA

Isten naponta elrág egy kavicsot,
ha nem is sok, de így a világ forog.

Isten naponta tengervizet iszik,
nem mondja, hogy jó, se hogy sós egy kicsit.

Isten naponta kiszökik az úrbe,
felhőkön lába, inge összegyűrve.

Isten naponta kiürít egy követ,
élni fiatal, meghalni már öreg.

Meghalni öreg, élni még fiatal,
Istent naponta várja a hivatal,

inge gyűrött, a felhőkön lába,
nem sokat beszél, az imákat várja,

az úrbe szökik, nem mondja, hogy hallom,
amit énekel, legfeljebb csak dal-rom.

A világ forog, ha nem maradhat így.
Isten néhanap önmagára irígy.

Fischer Mária

INNEN AZ ÓPERENCIÁN

Mindig fennakad egy ködbe vesző delizsánsz
valamely vehemens angyalon. Égi malőr –
messze van. Ennyi a hír. Vagyis: ágy, nyugalom –
vagy csak az ágynyugalom kelletik és javasolt
kordonon innen, örökké havazó teleken.
Mint a mesében, el-eltűnhet a nap meg a hold,
sűrűsödhet a vég nélküli, furcsa homály.
Lomposodunk, Habakuk. Tágul, térdesedik
kérgünk, és a király kisleány otthon ül, és
nem nő meg soha. Életvizet inni nem ad,
napnak fénykerekeit már nem hajtja felénk.

Úszik a cifra remény messzi folyón, leszakad róla piros szalagunk. Néha csak álmodozunk – hódara hull elibénk, százéves bodzavirág.

NOVEMBERI REJTŐZKÖDÉS

Elmegy az ősz, jön a tél. Vígán mozdul a szél minden irányba. Kopogtat halkán, bekopog hangosan – és odavágódik elénk utakon, rosszul zárt helyeken, mint a bitang, a betyár – hirtelenül. Nyikorognak fémek, csigolyák; rozsdásodnak a tornyok, zárok, paradox mondatok, éles igék. Fárad a vak türelem kint és bent egyaránt. Arcomat eltakarom. Sejttem a fátylakon áttűnő részleteket, távoli hajnalokon ringani vélem a fény fodrait. Ott, ahol otthon vagyok, tagadok mindenféle vihart, őrzöm a kék nyugalom szétrongyolt szövetét – rajta a port s a molyos, szöszmösös álmokat, álmoknak színe-javát.

CSENDES IDŐBEN ELÉNK ÁLLNAK

Csendes időben elénk állnak a házak, a fák – Mindnek lába van, útja van, elnehezült lelke van; ágakat, árnyékokat, összekuszált éleket oldanak és kötnek – folytonosan. Mintha a szemnek is ez kellene csak: leporolt film, ami néma, unalmas, kódolt, becsapós; film, ahol éppen a látás a valós, nem a kép és nem a lét maga. Mely naptól nincs szerepünk, nem tudom. Egyszer eszünk, máskor iszunk, mozizunk. Már elment az időnk legjava. Olykor a fény szála szakad, levegőt pásztáz hűlt helyeken. Hogy kit, mit szeretünk – nem szeretünk – a magunk dolga, talán. – A kutyámat keresem, hova lett – Hosszan, a hangok után, nyújtogatom fületem.

RAJZISKOLA, DIOPTRIÁVAL

Összekuszált vonalak közt csak vázlat a ház,
vázlat az emberalak, vázlat a pergamen úr.
Egykori, kezdeti zűr, elbabrált folyamat –
látszat okokkal, elaggott bájjal. Keretek
balján kel fel a nap, s jobbra talán sosem ér.
Innen nézve világos lesz az éjszaka is.
Senki sem alszik el. Álmodni se kell. Kikevert
színekkel remekül festeni, módi szerint,
az jó lenne nekem. Most és itt. Valamint
holnap, más helyeken. Mert ezután pepitán
villog az agy, lepurellók síkján meszelést
rendel a mester – időben szabná a határt.
Sablont is vehetek, kartonból kalodát.
Aztán húzom a csíkot. Kettőt legalább.

ZENEMŰVÉSZETI KISSZÓTÁR

Nádori Lídia fordításai*

Jordan Mejjas

A MEGHAJLÁS

Mély meghajlás az urak részéről – s ugyanígy tesznek az emancipált hölgyek. Igaz, biccentéssel is találkozunk még néha, ami csak azt bizonyítja, hogy az udvari szertartássóság sikeresen átmentette magát a demokráciába. Ám azt, hogy a hierarchia fölborult, a biccentés sem tudja visszavonni. Mi vagyunk a felség, a meghajlás nekünk, a mélyen tisztelt közönségnek szól.

Minden hangszeres szólista, minden énekesnő tudja, hogy az első hangnak, az első akkordnak, az első frázisnak mágikus ereje van. Hogy siker lesz-e vagy bukás – a rivalda két oldalán egymásnak feszülő pszichikai és zenei erők játékát gyakran az első másodpercek döntik el. Nem véletlen tehát, hogy a következetes és gondos akadémiai kiképzés a skálázáson és az arpeggiókon túlmenően magában foglalja a színpadi bejárástól a klaviatúráig vezető utat is. Ha a lobogó sörényű virtuóz már bejövét megbotlik, a korrekt oktávdübbörgésnek – mondjuk Esz-dúrban, ahogy Liszt első zongoraversenyében megszoktuk – semmi esélye sincs.

* A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: KLEINES WÖRTERBUCH DER TONKUNST. ZWEITE FOLGE IN EINUNDZWANZIG LIEFERUNGEN UND MIT EINER ZUGABE (ZENEMŰVÉSZETI KISSZÓTÁR. HUSZONEGY CÍMSZÓ ÉS EGY RÁADÁS, MÁSODIK RÉSZ). Szerkesztette Wolfgang Sandner. Residenz Verlag, Salzburg und Wien, 2001.